

Sygn. akt VI U 110/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Zofia Pawelczyk-Bik

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020 roku w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy B. N.

przeciwko (...) w W.

o świadczenie rehabilitacyjne oraz zwrot nienależnie pobranego świadczenia

w związku z odwołaniem B. N. od (...) w W. z dnia 6 lutego 2020 roku, znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że uznaje, że B. N. nie jest zobowiązana do zwrotu pobranego świadczenia rehabilitacyjnego z funduszu chorobowego za okres od 1 stycznia 2020 roku do 14 stycznia 2020 roku w kwocie należności głównej 1.274,84 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt cztery złote 84/100);

2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

ZARZĄDZENIE

(...)

Sygn. akt VI U 110/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 lutego 2020 roku znak:(...)w W. odmówił B. N. prawa do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 stycznia 2020 roku do 5 lutego 2020 roku oraz zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego z funduszu chorobowego w kwocie 2.822,86 zł za okres od 1 stycznia 2020 roku do dnia 31 stycznia 2020 roku. W uzasadnieniu wskazał, że po ustaniu zatrudnienia w Optimum SJ od 15 stycznia 2020 roku podjęła pracę u innego płatnika składek JW Nr 2063 stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowym ubezpieczeni chorobowym. Powoduje to utratę prawa do świadczenia za cały okres oraz konieczność zwrotu nienależnie pobranego świadczenia.

(decyzja z dnia 6 lutego 2020 roku – a.r.)

Od powyższej decyzji B. N. wniosła odwołanie zaskarżając ją w zakresie kwoty i okresu za który powinna zwrócić świadczenie rehabilitacyjne. Wskazała, że nie neguje zwrotu wypłaconego jej zasiłku chorobowego, jednocześnie podnosząc, że niezasadne jest żądanie od niej zwrotu zasiłku za cały okres. Podała, że w dniu 20 stycznia 2020 roku złożyła w organie rentowym pismo, w którym poinformowała o tym, że od 15 stycznia 2020 roku podjęła pracę, a mimo tego organ rentowy w dniu 24 stycznia 2020 roku przelał na jej rachunek bankowy świadczenia za cały miesiąc.

(odwołanie – k. 1-5)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując się na zasadność całości decyzji w zakresie rozstrzygnięcia jak i też w zakresie wskazanych podstaw prawnych i uzasadnienia.

(odpowiedź na odwołanie – k. 10)

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 24 grudnia 2019 roku znak: (...) przyznał odwołującej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 8 listopada 2019 roku do 5 lutego 2020 roku w wysokości 90% podstawy wymiaru.

(decyzja z dnia 24 grudnia 2019 roku – a.r.)

W dniu 24 stycznia 2020 roku na rachunek bankowy odwołującej się została przelana przez organ rentowy kwota 2.342,86 zł tytułem świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 do 31 stycznia 2020 roku.

(potwierdzenie przelewu – k. 8)

Wysokość świadczenia rehabilitacyjnego wypłaconego dla odwołującej brutto za 1 dzień wносиła 91,06 zł, a za okres od 1 stycznia do 14 stycznia 2020 roku wynosiła 1.274,84 zł

(pismo ZUS z daty 23 kwietnia 2020 roku – k. 17)

Pismem datowanym na dzień 17 stycznia 2020 roku, złożonym w (...)w W. w dniu 20 stycznia 2020 roku odwołująca się poinformowała, że z dniem 15 stycznia 2020 roku podjęła pracę i rezygnuje z korzystania z świadczenia rehabilitacyjnego przysługującego jej do 5 lutego 2020 roku.

(pismo odwołującej z daty 17 stycznia 2020 roku – a.r.)

W okresie od 15 stycznia 2020 roku mając przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego odwołująca się podjęła pracę u płatnika składek JW Nr 2063.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako uzasadnione podlegało uwzględnieniu tylko w części z następujących powodów.

Zgodnie z treścią przepisu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 r. poz. 159) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy.

Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy (art. 18 ust.2 w/w ustawy).

Z kolei zgodnie z art. 13 ust.1 pkt.2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową

lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Nadto przepis art. 17 ust.1 wymienionej ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. stanowi, że ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny w celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Zgodnie z art. 22 cyt. ustawy, do świadczenia rehabilitacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 11 ust. 4 i 5, art. 12, art. 13 ust. 1, art. 15 i 17. Także przepis, który wskazuje na podstawę utraty prawa do zasiłku chorobowego przy wykonywaniu pracy zarobkowej ma zastosowanie do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd Najwyższy wyjaśnił, że: „Utrata prawa do zasiłku chorobowego dotyczy tylko okresu objętego zaświadczeniem (zwolnieniem) lekarskim, w którym nastąpiło podjęcie pracy zarobkowej, a nie całego okresu zasiłkowego (art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) (...) Przepis art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. ma charakter wyjątkowy (sankcyjny) i użytego w nim zwrotu „za cały czas zwolnienia”, nie można interpretować rozszerzająco z uwagi na represyjną funkcję tej regulacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2000 r., II UKN 634/99, (...)PiUS 2002 nr 2, poz. 48). Analiza treści art. 8, art. 9 ust. 1 i art. 17 ust. 1 ustawy wskazuje, że ustawodawca odróżnia pojęcie „okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby” (okres zasiłkowy) od pojęcia „orzeczonej niezdolności do pracy” (zwolnienia od pracy). Z art. 8 i 9 ust. 1 ustawy wynika, że okres (trwania) niezdolności do pracy z powodu choroby (okres zasiłkowy) to wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Natomiast według art. 17 ust. 1 ustawy, utrata prawa do zasiłku dotyczy „całego okresu tego zwolnienia”, a nie całego okresu zasiłkowego” – vide wyrok SN z 25.02.2008r., I UK 249/07, OSNP 2009/11-12/152. W wyroku z dnia 14.07.2015r. sygn. akt II PK 46/14 Sąd Najwyższy wprost wskazał, że pracownik nie jest pozbawiony prawa do zasiłku chorobowego i odpowiednio świadczenia rehabilitacyjnego przyznanych wcześniej niż powstało prawo do wynagrodzenia za pracę (Lex nr 2026879).

W dniu 24 stycznia 2020 roku organ rentowy zrealizował wypłatę na rzecz odwołującej świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 stycznia do 31 stycznia 2020 roku mimo, że pismem złożonym w dniu 20 stycznia 2020 roku odwołująca poinformowała organ rentowy, że od dnia 15 stycznia 2020 roku podjęła nową pracę i nie chce otrzymywać już świadczenia. W ocenie Sądu nie ma podstaw do pozbawienia ubezpieczonej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 do 14 stycznia 2020 roku. W tym okresie odwołująca się nie wykonywała żadnej pracy zarobkowej. Dopiero od dnia 15 stycznia 2020 roku podjęła nowe zatrudnienie. Pracownik nie może być pozbawiony prawa do zasiłku chorobowego i odpowiednio świadczenia rehabilitacyjnego przyznanych wcześniej, niż powstało prawo do wynagrodzenia za pracę. Tak więc, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w części w sposób, jaki wskazała ubezpieczona w swoim odwołaniu.

W okres od 1 stycznia do 14 stycznia 2020 r. przysporzenie z tytułu świadczenia rehabilitacyjnego nie stanowi świadczenia nienależnego, bo w tym okresie nie miała ona żadnego zabezpieczenia społecznego (pieniężnego) i innego świadczenia ekwiwalentnego (wynagrodzenia za pracę).

Zgodnie z art. 84 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11. Za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Należy wskazać tym samym, że utrata prawa do świadczenia rehabilitacyjnego powinna obejmować tylko okres, za który osoba traci prawo do świadczenia i była pouczona o braku prawa do ich pobierania.

Odwołująca w sposób lojalny zachowała się wobec organu rentowego poprzez poinformowanie organu rentowego, że pracuje od 15 stycznia 2020 roku. W takiej sytuacji należy uznać, że odwołująca miała wiedzę o tym, że będzie

musiała zwrócić świadczenie której jest jej nienależne za okres, w którym jednocześnie pracuje i pobiera świadczenie rehabilitacyjne. Z kolei organ rentowy w dniu wypłaty świadczenia był już zawiadomiony o tym, że odwołująca od 15 stycznia 2020r podjęła zatrudnienie. Odwołująca działając w zaufaniu do organu rentowego i jego sprawnego działania poinformowała organ o tym, żeby nie wypłacał jej już świadczenia. Organ rentowy miał możliwość już na etapie przygotowywania wypłaty świadczenia dla odwołującej wypłacić jej świadczenie rehabilitacyjne tylko za okres od 1 do 14 stycznia 2020 roku. Odwołująca nie wprowadziła organu rentowego w błąd, nie podała nieprawdziwych informacji mających wpływ na wypłatę świadczenia i mimo tego, że nie ma prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 stycznia do 5 lutego 2020 roku to nie ma obowiązku zwrotu tej części świadczenia, która przypada na okres, w którym nie pracowała.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.